

При властването на Осман пазвантооглу цялото население е заточено в Румъния – Карпатите и там е преживяло повече от 100 години. Разрешават им да се върнат при условие, че говорят на румънски език. Училището е открито 1890г

За пръв път село Неговановци, Видинско, срещаме в писмен извор през 1454/5 г. Неговите 16 домакинства изплащали определен държавен данък от 2137 акчета на Орхан, син на Бейлу Хазър. Срещу този приход въпросният Охран имал задължението да участва във военни походи, придружен от един слуга. В 1560 г. Неговановче със 7274 акчета участва в издръжката на Мехмед Челеби ефенди, дефтердар на имперската хазна. Размерът на плащанията е несигурен фактор за определяне растежа на селото, но съпоставяни с данни от други села, включени в хаса на същия притежател, като напр. Филурдин (Флорентин) с данък от 1200 акчета, Ясен - 1152, показват Неговановци като голямо село. Независимо от драматичните преживявания на Видинско по време на войскови походи и войни на Портата във и близо до границите на областта, Неговановци е запазило жители и име.

Името Неговановци е селищно име от лично име Негован и по структура означава "хората на Негован". Очевидно това мъжко име е било твърде разпространено и продуктивно в миналото, щом и днес назовава връх Негован в Пирин, село в Софийско, Леринско, Лагадинско и др. Широкото разпространение на името в западното българско езиково землище ни навежда на мисълта, че появата на Неговановци във Видинско може да е продукт на един мощен миграционен процес на населението от Средна Западна (Софийско, Пернишко, Кюстендилско и по на запад), в Северозападна България (Видинско, Монтанско, Врачанско), станал далеч преди падането на България под робството на Османската империя. Личното име Негован е отбелязано върху паметник от времето на кан Омуртаг (IX в.).

По-късно в два поредни описа от 20-те години на XVIII в., пак след тежки военни събития в областта и близодо нея, турските данъчни власти облагат с военен данък мъжкото немюсюлманско население от 15 до 75 години. Първият опис (1721/22 г.) сочи имената (лично и бащино) на 52 души неговановчани и 9 души хайманета (лица без постоянно местожителство) - общо 61. В следващия опис (1723/24 г.) броят на мъжете е 51. Вторият опис регистрира лица по етническия признак "ефляк" (влах): Стефан, Стойке, Янкул. По личните имена е трудно да се съди дали те наистина по произход са "ефляк" или идват от другата страна на Дунава (Влашко). През 1955 г. възрастни хора твърдяха, че селото им датира отпреди 200 години и носи името на баба Няга - основателка на селото. Тя е дошла от Търновско, говорела само български език. След нея идват и други българи. От Търновско се преселват Градинарови и Вързарови. Основателят на Вързарови - Димитър, идва около 1820 г. и работи като градинар. Тогава селото е наброявало 30 бордея. От с. Медовница, Белоградчишко, идва Никола Пенчи. От Румъния - Кръстеви, Миррови, Митроеви, Каторг и др. Димитру Пътри идва от с. Калараш (Румъния). Преселниците от Влашко постепенно претопили заварените българи. Знае се, че до 1878 г. българите в Неговановци имали отделно гробище. По времето на **Осман Пазвантооглу** и неговите войни с Портата жителите на селото търсели спасение във **Влашко**, а по време на **Видинск**

**ото въстание**

от 1876 г. - в Сърбия и Румъния. По време на въстанието властите прибират и опазват част от изоставеното имущество в с. Капитановци. Завърналите се от Сърбия през

септември същата година бежанци от

### **с. Неговановци**

: Стоян Динов, Йон Стоянов, Иван Тодоров, Димитър Колюв, Спас Колюв и др. разпознали свое имущество в складовете и подали молба до видинското мютесарифство да им бъде върнато.

През 1952 г. в района на с. Неговановци е разкопана римска надгробна могила, която е била използвана и като некропол през втората половина на XIV в. от местното българско население. Храмът на селото е посветен на Света Троица. Календарният празник на храма се чества и като сбор на селото. През 1880 г. 588 жители на селото определят себе си като власи, 70 - българи и 7 - евреи.

**Нинко ЗАЯКОВ вестник Видин**

През 1952 г. Видинският архелогически музей извършва разкопки на могила, остояща на 10-12км северозападно от Видин. Могилата до с.Неговановци е използвана на два пъти като некропол - през римската епоха и Българското средновековие (XIV в.) Построяването на могилата не е свързано с откритите по нея погребения. Първата пръст, която е поставена при издигане на могилата, не съдържа нищо. Впоследствие на повърхността ѝ са извършени 7 погребения от римско време и 86 християнски погребения през XIV в. Ковчези не са открити. Гробните ями откъм главата, отстрани и над трупа са дъски.

В мъжките, женските и детските гробове е открит инвентар от парчета лито тъкан памучен плат със златни и сребърни нишки, сърмени гайтани, копчета, обеци, пръстени, огърлици от маниста, железни приложения от мъжки колани, железни токи и др. Въз основа на откритите предмети е направено първото у нас описание на българска женска и мъжка носия в Северозападна България през XIV в. Същевременно тя илюстрира облеклото на голяма част от гражданите в Бдин.